

νόητας ὅπως ἔχει ὁλος ὁ κόσμος, ὅτι ἔχομεν πενέστατα ὄρφανὰ, ἀγυρίαιδας ἔχοντας ἀνάγκην νὰ καλτσωθοῦν, ὅτι ἔχομεν νησιώτικας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἤξιζε νὰ παπουτσωθοῦν, ὅτι ἔχομεν δημόσια σχολεῖα ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐωδιάζουν τὰ χνώτα τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλιστῶν ἀπὸ τὴν πείνα, ὅτι ἔχομεν .... τὴν πώλησιν ὡμοῦ κρέατος ἀπὸ φτώχεια.»

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, ἀληθέστατα, οὐχ' ἦττον καὶ οἱ γαῖδαροι . . . ἄνθρωποι εἶναι καὶ αὐτοί.

Ὁ κ. Φωκιανὸς ἀπὸ τινος διατελεῖ ὑπὸ ἄτμόν, ὡς νὰ ἦτο ἀγγλικὸν θωρηκτὸν περιφερόμενον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σουέζ. Διασκελίζει τὰς νήσους καὶ τὰς πόλεις, εὐρίσκει εἰς Σύραν, πηδᾷ εἰς Βῶλον, μεταβαίνει εἰς Χαλκίδα, ὡς νὰ ἦτο ἡ μία Ὁδὸς Σταδίου, ἡ ἄλλη Ὁδὸς Αἰόλου, καὶ ἡ τρίτη τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ Λάμπρου. Μετεμορφώθη εἰς ἀληθῆ ἀπόστολον τῆς Γυμναστικῆς. Ὅπου πατεῖ, φυτρώνει καὶ ἐν Γυμναστήριον. Καὶ παρὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ μᾶλλον ἐνεκα τοῦ ἄτμοῦ ὑφ' ὃν ἐτέθη, ὅπου πάγει, δὲν λέγει οὔτε Καλημέρα, δὲν πίνει οὔτε ἐν ποτήριον ζύθου, οὔτε λιμάρει, οὔτε λιμάρεται, ἀλλὰ ἀμέσως ζητεῖ τόπον διὰ γυμναστικὴν, τὸν ἐκλέγει, τὸν καταμετρεῖ, δίδει τὰς δεούσας ὁδηγίας καὶ—πᾶμε τώρα, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν φίλων του, οἵτινες ἤθελον ὀλίγο καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὸν Ἀθηναῖον Ἡρακλῆ. Ἐν Σύρᾳ ἐμάθομεν ὅτι τὸν κυνηγοῦσαν οἱ Συριανοί, τὸν ἐζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρον· ὅταν κατέπαυσαν τὴν ἀναζήτησιν εἰς τοὺς ἀνηφόρους καὶ τὰς ἐξοχὰς, ὁ Φωκιανὸς ἦτο ἤδη ἐν Βῶλῳ. Ἐδῶ ὁ Δήμαρχος ἐφάνη πολυτελέστατος χάριν τῆς Γυμναστικῆς καὶ παρεχώρησεν εὐρυχωρότατον γήπεδον. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ περιοδεία αὐτῇ θὰ καρπορῇ ἀποφέρουσα ἔργα σπουδαῖα καὶ ὅτι ἡ ὑπουργεῖα τοῦ κ. Λομβάρδου θὰ μείνῃ κατὰ τοῦτο ἀξιωμακτικῶς, ὅτι κρίκει τῆς Γυμναστικῆς θέλουν συνδέσει τὴν πρωτεύουσάν με τὰς κυριωτέρας τοῦλάχιστον τῶν ἐπαρχιῶν. Ἄς ἀρχίσῃ σπουδαίως τὸ ἔργον ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως καὶ τότε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ φιλοτιμία τῶν δήμων δὲν θὰ καθυστερήσῃ. Εὐχάριστον εἶναι ὅτι οἱ διδασκαλισταί, εἰς οὓς θὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διδασκαλία τῆς Γυμναστικῆς, προγυμνάζονται ὑπὸ τοῦ κ. Πύργου, ὅστις ἐλπίζομεν νὰ τοὺς παραδῶσιν τοῦλάχιστον πηγύσκους.

Νέαν πάλιν ἔχομεν ἐκδοσιν τῆς Ἐκκλήσεως πρὸς τὴν Διεθνή Δικαιοσύνην τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀντιπροσώπου τοῦ Σουλτάν Μουράτ κ. Κλεάνθους Σκαλιέρη, ἀποδεικνύοντος ἀθῶους τὸν τε πῶν Σουλτάνον καὶ τὸν Μιδάτ πασσά καὶ Συντροφίαν ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Σουλτάν Ἀζίζ. Τὰ φυλλάδια τοῦ κ. Σκαλιέρη εἶναι πάντοτε περίεργα καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὕλη τῶν τραγικωτέρων μυθιστορημάτων, ἢ σκηνῇ ἐν Βοσπόρῳ, ὁ ἥλιος ἐχρυσίζε τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ὁ Βόσπορος ἐκύλιεν, ὅτε ὁ Χουρσίτ καὶ ἡ Ζεϊνὲ Χανούμ μετὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπιβάντες δικώπου, κτλ. κτλ.

Ἀνεχώρησεν εἰς Μεσολόγγιον, τὴν ἀγαπητὴν του παρπατρίδα, ὁ Βουλευτὴς Εὐρυτανίας κ. Βουλπιώτης, οἰχογενειακῶς.

Διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν Ἀλεξανδρινῶν εὐεργετικὴν ὁ κ. Ἀλεξιάδης ἀπεφάσισε νὰ παραστήσῃ τὸν Ῥακοσυλλέκτην. Μήπως πῆρε τοὺς πρόσφυγας διὰ τραυματίας καὶ θέλει νὰ γίνῃ πρὸς χάριν τῶν Ῥακοσυλλέκτης δι' ἐπιδέσμους;

## ΘΗΒΑΙΚΑ

Ἀντὶ κυρίου ἄρθρου μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν τὸ ἄρθρον τῆς δεῖνα ἐγκρίτου Εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος περὶ . . . κ.τ.λ.» γράφουσιν ἐπαρχιακαὶ τινες ἐφημερίδες μὴ ἔχουσαι νὰ παρέξωσιν ἰδίαν ὕλην. Τούτους, ὡς ἀληθῆς αὐτῶν συνεπαρχιώτης, μιμούμενος, ἀντὶ ἰδίων παραθέτω ὑμῖν ξένον, ἀλλὰ μὲ τὴν παρήγορον ιδέαν ὅτι δὲν πταίω ἐγὼ τόσον ὅσον ὁ τόπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μὴ πρέχῃ τί ἄλλο ἀπὸ Μουλκένια πεπόνια, πλήθος ἀγγουριῶν καὶ . . . ἄς ᾔνε. Ἐκτὸς ἂν ἤθελον νὰ γράψω καὶ περιγράψω τὰς ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἰδίᾳ δὲ τῆς καλῆς μας διδασκάλου καὶ . . . ἐξ αὐτῶν ἀρχὴν λαμβάνων νὰ σᾶς παρουσιάσω ἐν καλλιτεχνικῷ πλαισίῳ τὰς καλλονὰς τῶν Θεβαίδων. Ἀλλ' ὁ τόπος δὲν τὰ σηκώνει, λέει, αὐτὰ τὰ ἀστεῖα, δουλεύει νεποὺτ εἰς τὸν κοινολόγον τῶν Ἐλευσινίων, ἐφ' ᾧ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ κήδωμαι ἐγὼ τῆς κεφαλῆς μου, ἂν καὶ μὴ πολυτίμου.

Διὰ τῶν ἀπαλῶν καὶ τρυφερῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν καὶ τῶν . . . χειρῶν τοῦ κ. διευθυντοῦ τῶν ἔργων τῆς Κωπαίδος ἐφιλοτεχνήθη τὸ ἐξῆς λαμπρὸ ἐγγράφη. Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν:

«Ὁ κ. Π. Β. ἀναλαμβάνει νὰ προμηθεύῃ κατὰ μῆνα, 1000 ὀκ. κριθῆν, 1000 ὀκ. ἄχυρον, 1000 ὀκ. σάνδον πρὸς χρῆσιν τῆς γενικῆς διευθύνσεως.»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν :

— Ποῖος ἐπίστευε, ἀδελφὲ, τόσο λεπτοφυῆς ἄνθρωπος νὰ ᾔνε καὶ τόσο φαγᾶς;

Εἴμεθα κάτοχοι πολυτίμου συλλογῆς περιλήψεων ἀναφορῶν τῆς χωροφυλακῆς μας, ἐξ ἧς ἀποσπᾶμεν τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς μαργαρίτας.

α'. Περί ἀνδρῶν καὶ παγανῶν καὶ ὁμοίων ἐστάλη εἰς τὸν κύρ ἐπαρχο.

β'. Περί φυλλῶν καὶ ψειρῶν καὶ κοργιῶν καὶ πῶς ἀρρώστησε ὁ κύρ Μοίραρχος.

γ'. Περί τὰ ἄλλα καὶ πῶς ὁ κύρ νωματάρχης κατὰλαβεν περὶ κατοურήματος τῶν φυγοδίκου.

δ'. Περί ἡμῶν πηγαινομένων καὶ αὐτῶν ἐρχομένων πῶς συνενερέθημεν κατὰστρατα καὶ μάλιστα ὁ κύρ πάρεδρος (ὅχι ὁ Παπαλεξανδρῆς) μὲ μιὰ γυναῖκα.

ε'. Περί πετάξεως ὅπλων καὶ Χ—τος ἐμοῦ τοῦ ὑποφαινομένου καὶ μάλιστα εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς.

Σημειώσατε παρακαλῶ ὅτι δὲν ἡμουν ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος.